

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

אור הזוהר 145 * סיון תשע"ג

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

בו ביום פטירת הצדיק מן העולם אין העסק כי אם בתורה ובמעשים טובים אשר חדש הוא. וזה סוד אנגרא דבי הלולי מילי, פרוש, מילוליו ודבריו אשר חדש הוא, עכ"ל.

רבי יוסי תמה מדוע מזניחים אפלו רגע מלמוד הזוהר הקדוש בל"ג. כה אמר תלמידו רבי יוסי תוהנא על חכמי דרא היך שבקין אפלו רגעא חדא למיקם קמיה דרבי שמעון למלעי באורייתא בעוד דרבי שמעון קאים בעלמא. (זוהר הקדוש ח"ב קמ"ט ע"א)

למוד תורת הנסתר במירון

תלמידי גורי האריז"ל ושאר חכמי התורה עלו למירון פעמים בשנה ללמד שם ספרי זוהר הקדוש. (רבי שלמה שלימל מצרף לחכמה דפוס ויניציא דף מ"ו:)

על קבר רשב"י לומדים הזוהר באימה וביראה ובדבקות גדולה, כי כמה נסים ארעו שם וצריכים ללמד הזוהר באימה וביראה ובדבקות גדולה, ואחר כך לשמח הלב בשמחה רוחנית, ולא שום אבילות ועצבות, כי לא באלה חפץ רשב"י, והוא בדוק ומנסה, ואחר כך נודרים נדרים ונדבות, ומתפללים שם תפלה וכו'. ושוב אודיעכם, כי היום יום ראשון הייתי במערת הצדיקים וכו' ורשב"י ורבי אלעזר בנו ושם למדתי הזוהר. (מסעות השלי"ה בארץ ישראל - שפ"ח)

תבת "שמעון" היא חיות התנא

כשלומד בגמרא אמר רבי שמעון, תבת שמעון הוא חיות התנא, וכן שם כל אדם הוא החיות שלו, ושם הוי"ה הוא מחיה ומקשר החיות עם המחין, והדין שאומר, הוא השכל שלו, דהיגו המחין, ונמצא ששלומד בדחילו ורחימו, הוא מקשר עצמו לרבי שמעון. (המגיד ממעורר טש בספרו לקוטי אמרים)

מעשה נורא מהאריז"ל ובעל החרדים שרקדו ביחד עם רבי שמעון בן יוחאי בל"ג בעומר

"החרדים" שהיה בזמן הבית יוסף והאריז"ל והאלשיך, היה משמש בבית המדרש בעיר הקדש צפת ת"ו, ואיש לא ידע מעצם גאונותו וקדושתו והחזיקוהו לאיש פשוט ותמים, פעם אחת בהיותו בל"ג בעומר במירון, והיו שמה האריז"ל עם החבריא ורקד עמהם זמן רב לכבוד ההלולא.

זקן אחד שהיה שם לבוש בגדים לבנים בעל צורה ובעל קומה משכמו ולמעלה, והזקן הזה רקד לעצמו שם בשמחה עצומה עם חברת לוית אנשי בריתו שלא הכירום.

בתוך הרקודין והמחולות קפץ האריז"ל ואחז ביד אותו הזקן הנזכר ורקדו שניהם יחדו זמן רב, אחר כך אחז האריז"ל ביד החרדים ורקד עמו גם כן הרבה, בשמחה ובטוב לבב. ואחר שיצאו משם, הרהיבו עז בנפשם תלמידי האריז"ל הקדוש לאמר: אל נא יחר בעיני אדוננו אם נשאל אותו בנוגע לכבודו הרם ובנוגע כבוד התורה בנוגה ובנסתר, כי מה שרקד עם הזקן, אין אנו מפירים אותו, ובנדאי אדם גדול הוא. אבל מה שרקד עם השמש הרב רבי אלעזר אזכרי (החרדים) הגם שהוא ירא שמים. אבל אין זה כבוד רבינו, רבן של כל ישראל. האריז"ל שמע דבריהם ושחק. אחר כך השיב להם אם התנא האלקי רשב"י רקד עמו ביחוד שאני הצעיר לא יהיה לי לכבוד לרקד עמו? התלמידים הבינו שהזקן הנזכר הוא רשב"י בכבודו ובעצמו. ומאז נודע הדבר מי הוא המשמש הנזכר (החרדים) שמתחמת צניעותו לא נודע צדקתו ומדרגתו, שכל ימיו קיים מקרא מלא והצנע לכת עם אלקיה. (תכן דברי יחזקאל החדש)

למוד הזוהר בהלולא דרשב"י

בלקוטי הש"ס להאריז"ל [ברכות ו:]: כתב: אנגרא דבי הלולי מילי, פרש שהנה זה סוד הלולא וצדיקיא שאמר רבתינו זכרונם לברכה

אתדבקות רוחא ברוחא

בדורות האחרונים כש'לומדים דברי שום תנא וחסם מדברי הקדמונים, שהדבר ההוא הוא חיות והמחין שלו, והאדם (מלמד) הלומד ומדבר דבריו מדבק ומכניס חיות ומחין שלו לתוך הדבורים נקרא אתדבקות רוחא ברוחא, ולכך מחיה אותו שמכניס החיות בהדברים, שלכך אמרו (יבמות 13.) שפתותיו דובכות בקבר, שאפשר לומר כי זה בחינת השתטחות על קברי הצדיקים, כי דבורי הצדיק שם הוא קבור וטמון החיות שלו, כאמור, וזה הלומד בהכנסו עם החיות והמחין שלו לתוך החיות ומחין של הצדיק שטמן בדבריו, נקרא אתדבקות רוחא ברוחא ושפתותיו דובכות בקבר, כנודע זה מדברי הבעל שם טוב נשמתו בגנזי מרומים. ונקראת בחינה זו השתטחות על קברי הצדיקים שהן דבריהם שלומד ומזכיר היום הלומד, ולכך מחיה מחין של אותו הצדיק.

(מאור עינים ריש מסכת שבת)

כשאומר דבר בשם אומרו שפתותיו דובכות בקבר, שמעורר

חיות להצדיק, ועל כן נחשב להדור, והינו שדרשו אגורה באהלך עולמים, דהוי כדר בעולם הזה. (ישמח משה, הפטרת פרשת תולדות)

למוד אדם פשר תורת רשב"י גורם נשיקין הדדין

כשאדם לשר לומד תורת התנא, אז התנא נושק אותו והוא נושק את התנא וגורם תענוג גדול להתנא כמו שנאמר שפתותיהם דובכות בקבר, וזהו על ידי בחינת נשיקה, ועל ידי זה נתדבק רוחם ברוחנו כו'. (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן י"ב)

שתולים בבית ה' בחצרות אלקינו יפריחו (תהלים צב). ראשי תבות ש'תולים ב'בית ה' ראשי תבות ש"י, שהוא ראשי תבות ש'מעון ב'ר יוחאי, דמבקשים אנחנו מהבורא יתברך שמו דאגרות הקדשה של רשב"י וחבריו השתולים בבית ה' בעולם העליון, בחצרות אלקינו, לאותן העומדים מרחוק מבית ה' שהם בחצרות אלקינו, כמו החצר לפני הבית, כן עומדים מנגד, יפריחו, יזריחו ויזריחו יופיעו בתוכנו.

(דברי יחזקאל)

תולדות רבי שמעון בן יוחאי ובנו רבי אלעזר

שמעון. אמר: ישב רבי מאיר תחלה. נתכרכמו פני רבי שמעון [שהיה סובר שאינו חושב אותו לכלום] - (פני משה). אמר לו רבי עקיבא: דידך שאני ובוראך מפירין פתך לכלומר, מכיר אני בך שכחך גדול הוא, ורבי מאיר יותר זקן ממך אמרתי שישב בתחלה, (פני משה). (ירושלמי סנהדרין פ"א ה"ב)

רבי שמעון בן יוחאי היה מחמשת התלמידים של רבי עקיבא שנשארו בחיים אחרי שמתו כ"ד אלף תלמידים של רבי עקיבא, ואותם החמשה תלמידים העמידו והחזיקו את התורה בזמן הקשה ההוא, ומהם יצאה תורה לכל ישראל. (יבמות דף ס"ב ע"ב)

דבקוהו ברבו רבי עקיבא היתה עד כדי כך, שפעם אחת, אחרי פטירת רבו, כשנפלט מפיו אמרה שלא היתה לכבודו של רבי עקיבא, נצטער על זה כל כך, והתענה כל כך תעניתים עד שנשחרו שניו מרב התעניות. (גזיר דף ג"ב ע"ב)

כל מקום שנזכר בש"ס "רבי שמעון" סתם - הוא רבי שמעון בן יוחאי. (פרוש רש"י שבועות דף ב' ע"ב)

(ב) ושיבתו הקדושה בצידון וחבור ספרין

רבי שמעון בן יוחאי יסד ישיבה גדולה בעיר צידון, ושם הרביץ תורה להרבה תלמידים.

מלבד הלכותיו הנזכרות בש"ס, חפר גם מדרשים באגדה בלול עם הלכה, ונקראים "מכילתא דרבי שמעון בר יוחאי", "ספרין", וביחוד ספר "הזהר הקדוש", שהוא דרשות, מאמרים, רמזים,

(א) לזתו בגליל; רבי שמעון בן יוחאי תלמיד מבהק לרבי עקיבא רבי שמעון בן יוחאי, ראש ה"חבריא קדישא" שהשתתפו בחבור ספר הזהר הקדוש, היה אחד מן התנאים הגדולים בדור השני שאחר חרבן בית שני, בזמן גזרות קשות של מלכות רומי על עם ישראל. שאר חברי ה"חבריא" הם: רבי אלעזר בנו, רבי אבא, רבי יהודה, רבי יוסי בר יעקב, רבי יצחק, רבי חזקיה בר רב, רבי חיאי, רבי יוסי ורבי יוסא.

התנא הגדול רבי שמעון בן יוחאי נולד בארץ ישראל, בארץ הגליל, ונאסף אל עמיו זקן ושיבע ימים בכפר מירון, לא הרחק מעיר צפת, ביום ל"ג בעמר.

היה תלמידו המבהק של התנא הגדול רבי עקיבא, שקרא אותו "בני" (מעילה דף ז' ע"א). תכף אחר נשואיו הלך רשב"י ללמד תורה בבני ברק בישיבת רבי עקיבא, שם ישב ולמד במשך י"ג שנה מבלי לבקר בביתו במשך כל זמן זה. (ויקרא רבא פכ"א, ח)

דבקוהו ברבו הגדול היתה כל כך, עד שכשנאסר רבי עקיבא ונתפס בבית הסהר, מסר רשב"י נפשו לחדר לשם לשמע ממנו תורה. (פסחים דף ק"ב ע"א)

בעת שהותו אצל רבו רבי עקיבא הסתיר את גדלותו מעיני כל, עד שאמר עליו רבו "דיך שאני ובוראך מכירין כחך".

אמר רבי בא: בראשונה היה כל אחד ואחד ממנה [סומך בסמיכת חכמים] את תלמידיו ... ורבי עקיבא - את רבי מאיר ואת רבי

באותה שעה ראו, אשר לא רחוק ממקומם במקום שיח השדה בא איש אשר מלאכתו היא ללכד עופות השמים על ידי רשת שמפוזר גרגרי תבואה בתוך הרשת, וכאשר נכנס הצפור בתוך הרשת לאכל הגרגירים נשמע קול דפיקת הדלת שנסגרת פתאם, והצפור נלכדה. לפעמים נכנסה הצפור ונלכדה, ולפעמים נכנסה ולא תלכד ויצאת שלמה.

הטו אזנם רבי שמעון ורבי אלעזר, וישמעו, שכאשר נכנסת צפור הנלכדת, נשמע תחלה בת קול מן השמים תבת "ספקלא", שמשמעותה היא שתספק דלת הרשת ותלכד הצפור. וכאשר נכנסת הצפור ואינה נלכדת, נשמע תחלה בת קול מן השמים תבת "דימוס", שמשמעותה היא שנפטרת ממיתה. אז אמר רבי שמעון לבנו: "הלא תראה בני, כי גם את הצפור אינה נלכדת בלי גזר דין מן השמים, מכל שכן האדם שאינו נלכד בפח בלי גזרה מן השמים. זאת אומרת שאין לנו לחשב שנלכדנו במערה רק על פי גזרת קיסר רומי, כי אם בלתי ספק, שכל גזר מן השמים, וסבת הדבר גלוי וידוע לפני הקדוש ברוך הוא, ואסור לנו להתרעם ולהרהר אחר מדותיו". ובכן נתישבה דעתם וילכו הלאה.

(ה) נגזר עליהם לחזור למערה

כאשר התחילו להתקרב יותר אל הישוב, ויעברו לפני שדה ויראו והנה יהודים חורשים בשדה וזורעים תבואה, ויתמהו עליהם ויאמרו בכעס: "מה עושים האנשים המשגעים הללו?! מניחין עסק התורה, שהיא חיי עולם, ועוסקים בחיי שעה?! ובשביל חרון אפם כל מקום שנתנו עיניהם בכעס מיד נשרף. אז יצתה בת קול מן השמים ואמרה להם: "האם להחריב עולמי יצאתם?! חזרו למערתכם". ובעבור זה היו מכרחים לחזור ולשוב לאותה המערה, ונשתהו שם עוד י"ב חדש.

לאחר שנים עשר חדש נשאו ידיהם לשמים ויאמרו: "אב הרחמן! הלא גם הרשעים אין נשפטים בגיהנם יותר מן י"ב חדש, אם כן די לנו להיות נדונים כמשפט הרשעים". תפלתם נתקבלה. שוב יצתה בת קול ואמרה: "צאו ממערתכם". ויצאו שניהם מן המערה ללכת לביתם.

(ו) איך יצאו לחפשי מן המערה

כאשר התקברו פעם שנית אל הישוב, עוד לא נחה דעתו של רבי אלעזר, ולא יכל לסבל התנהגות האנשים מבית ישראל, כיון שבזמן היותו במערה, לא ידע דבר מלבד עמל התורה, ולכן כמעט ששכח הצטרכות הגשמי של אנשי עולם הזה. ויבט עליהם בתמהון וברגז, וגרם בזה הזקות לאנשים. ובכל מקום שהיה רבי אלעזר מזיק במבטו, היה רבי שמעון אביו מרפא.

כאשר ראה רבי שמעון מעשי בנו, התחיל לדבר לבנו לרכך לבבו, והמליץ על ישראל לאמר: "תדע בני! כי די לעולם אני ואתה שיתקיים בזכות שנינו".

עוד נודמן לפנייהם שראו בערב שבת בין השמשות, איש זקן רץ לביתו, ובידו שתי חבילות הדס. וישאלו אותו: "למה לך אותן שתי חבילות הדס?" אמר להם: "להריח בהן לכבוד שבת". אמרו לו: "ימדוע עשית מהן שתי חבילות, ולא די לך שיהיו חבילה אחת?" אמר להם: "אחת כנגד זכור ואחת כנגד שמור".

אמר רבי שמעון לבנו: "ראה כמה חביבין מצוות על ישראל! לכן הנח רגזך מהם". ומאז והלאה נתישבה דעתו וירך לבו, ולא הזיק יותר לאיש במבטו.

וסודות, שנתגלה להם על ידי משה רבינו - רעיא מהימנא ואליהו הנביא, ועוד נשמות צדיקים ומלאכים עליונים, וכן מה שחדשו הוא ובנו רבי אלעזר ושאר התלמידים, ה"חבריא קדישא". כותב המאמרים העמקים והסודות הנוראים מפי רבי שמעון בן יוחאי, היה רבי אבא, לפי צווי הרשב"י ביום פטירתו. (זהר ח"ג דף רפ"ז ע"א) (ועין הקדמת מוהר"ח ז"ע בספר עץ חיים, בדפוס ירושלים תשמ"ח, דף י"ז ד"ה הלא תראה).

(ג) רבי שמעון ובנו רבי אלעזר התחבאו במערה י"ג שנה ולמדו שם תורה ביחד

לאחר שמת רבי עקיבא כשנהרג על יד המלכות נהגו תלמידיו ושאר חכמי ישראל להתאסף בכרם עיר "יבנה". פעם אחת ישבו שם יחד רבי יהודה בר אלעי, רבי יוסי ורבי שמעון בן יוחאי, ודברו מעניינים שונים, עד שבא להם לדבר על דבר ממשלת רומי. רבי יהודה בר אלעי היה משבח, ואמר: "כמה נאים מעשים של אמה זו, תקנו שוקים, תקנו גשרים, תקנו מרחצאות". רבי יוסי שתק. אבל רבי שמעון לא יכל להתאפק, ענה ואמר: "כל מה שתקנו לא תקנו אלא לצרכם, תקנו שוקים להושיב בהם זונות, מרחצאות לעדן בהם עצמם, גשרים לקחת מהם מכס". בעת שדברו נמצא שם איש אחד, יהודה בן גרים שמו, כי תולדתו מן אב ואם שנתגירו, והוא לא הבין ולא ידע שנוצרף להשמר בדברים כאלה, וספר דבריהם למיודעיו, ועל ידי זה נשמעו דבריהם לאחרים עד שנשמע למלכות רומי.

מאד חרה אף הרומאים על רבי שמעון בן יוחאי, יען כי דבריו הם בזיון למלכות. עשו משפט על זה, ויצא הפסק: יהודה בר אלעי ששבח יתעלה, יוסי ששתק יגלה לצפורי, שמעון שגנה יהרג. מיד נודע הדבר לרבי שמעון שנוצרף משפטו להרג וירא לנפשו, ברח מביתו ויתחבא בחדר נסתר שאצל בית המדרש, גם בנו רבי אלעזר ישב אצלו ללמד אתו ולשמשו, אשת רבי שמעון הביאה להם בכל יום לחם לאכל ומים לשתות, וכך ישב שם איזה ימים.

ויהי כאשר נודע לרבי שמעון שהגזרה בתקפה ושמחפשים אותו, אמר לבנו: "תדע בני, שאני מפחד כל היום, יען כי נשים דעתן קלה עליהן, ויכול להיות כאשר יצערו אותה תודיע איה אנו נמצאים, לכן עלינו לברח מכאן". ויברחו משם בלילה ויתחבאו במערה שהיא במקום שממה וציה רחוק מן הישוב, ואין איש עובר שם, ונעשה להם נס שצמחו שם עצי חרובין ותאנים, גם נגלה להם מעין של מים טובים, ונזונו מהם.

וכאשר הבינו שלא בקרוב יוכלו לצאת משם, דאגו שבגדיהם לא יבלו, לכן בשעת למודם פשטו בגדיהם וכסו את גופם עד צוארם בחול הנמצא שם. וכאשר היו צריכים להתפלל לבשו בגדיהם. כל היום היו שניהם עמלים בתורה ללא הפסק. שום נפש חיה לא ידע מהם, מלבד אליהו הנביא שהיה רגיל לבוא אצלם לגלות להם סתרי תורה. ככה ישבו שמה י"ב שנה. לאחר י"ב שנה מת קיסר רומי, ושם היה חק המלכות שכאשר מת הקיסר נתבטלו גזרותיו. אז בא אליהו אל המערה ויבשר להם שהגזרה נתבטלה, ורשאים המה לצאת ולבוא אל ביתם. ויצאו מן המערה.

(ד) יציאתם מן המערה פעם ראשונה

כאשר הלכו בדרך היו שמחים רק בבתי בראי, אבל לא היו טובי לב בבתי גזאי. בקרבם הייתה טמונה תרעמת, מדוע היו נחתכים מן העולם י"ב שנה על לא חמס בכפם. ואחר הליכתם איזו פרסאות ונתקברו למקום ישוב נלאו, וישבו לנוח מעט.

כְּאֲשֶׁר שָׁב מִן הַמַּעֲרָה, כְּשֶׁהָיָה רַבִּי פִּנְחָס מְקַשֶּׁה קוֹשִׁיא בְּלִמּוּדָם, הָיָה רַבִּי שְׁמַעוֹן מְתַרְץ לוֹ עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה תְּרוּצִים.

(עין שבת ל"ג ע"ב והקדמת זוהר דף י"א ע"א וע"ב)

לְאַחֲרֵי צֵאתוֹ מִהַמַּעֲרָה, הֵלֵךְ רִשְׁבִּי לְבַחַר 8 תְּלִמִידִים (וְהֵם: רַבִּי אַבָּא, רַבִּי יְהוּדָה, רַבִּי יוֹסֵי בֶר יַעֲקֹב, רַבִּי יִצְחָק, רַבִּי חֲזַקְיָה בֶר רַב, רַבִּי חִיָּא, רַבִּי יוֹסֵי וְרַבִּי יֵיסָא), אֲשֶׁר יַחַד עִמּוֹ וְעִם רַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ הוּוּ אֶת הַ"אִידְרָא רַבָּא".

לְפָנָי שְׁנַת־פָּרְדָּה הַ"אִידְרָא רַבָּא", נִפְטְרוּ שְׁלֹשָׁה תְּלִמִידִים: רַבִּי יוֹסֵי בֶר יַעֲקֹב, רַבִּי חֲזַקְיָה בֶר רַב וְרַבִּי יֵיסָא. תְּלִמִידִים אֲלוֹ הַתְּמַלְאוּ בְּאוֹר הָאֱלֹקִי, וְלָכֵן עָבְרוּ לְעוֹלָם הַנְּצִיחַ. הַתְּלִמִידִים שֶׁנִּשְׁאָרוּ בַּחַיִּים רָאוּ כִּיצַד שְׁלֹשֶׁת חֲבֵרֵיהֶם נִשְׁאִים בְּיַד מְלָאָכִים. וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן דְּבָר וְנִשְׁתַּכְּחוּ הַחֲבֵרִים. צָעַק וְאָמַר, אוֹלֵי חָס וְשָׁלוֹם נִגְזְרָה גְזָרָה עָלֵינוּ לְהַעֲנֹשׁ, כִּי נִגְלָה עַל יְדֵינוּ מַה שֶּׁלֹּא נִגְלָה מִיּוֹם שֶׁעֲמַד מֹשֶׁה עַל הַר סִינַי, בְּרָגַע זֶה יִצְאָה בַּת קוֹל מִן הַשָּׁמַיִם וְאָמְרָה אֲשֶׁרֶיךָ רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאֲשֶׁרֶיךָ חֲלָקָה וְחֲלָק הַחֲבֵרִים הַחַיִּים עִמָּךְ, כִּי נִגְלָה לָכֶם מַה שֶּׁלֹּא נִגְלָה לְכָל צְבָאוֹת מַעְלָה.

(זוהר שם דף קמ"ד ע"א)

רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֶאִיר חוֹתֵן רַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁמַע מֵהַתְּנָא הַקְּדוֹשׁ רַבִּי רְחוּמַאי שֶׁהָיָה זָקֵן מְאֹד שְׁאָמַר בְּרוּחַ הַקְּדוֹשׁ כִּי חָתְנוּ יֵצֵא מִהַמַּעֲרָה, הֵלֵךְ אֵלָיו לְקַבֵּל פְּנָיו. רַבִּי שְׁמַעוֹן הָיָה מְלֵא פְּצָעִים מִן הַחוֹל שֶׁכִּסְּהָ אֶת גּוּפוֹ י"ג שָׁנִים בַּמַּעֲרָה, וְעַל יְדֵי זֶה נִחְלַשׁ כָּל גּוּפוֹ, וְהֵלֵךְ לְטַבְרִיא לְרַחֵץ בַּחֲמֵי טַבְרִיא לְחִזֵּק גּוּפוֹ וּלְהַתְרַפֵּא.

כְּאֲשֶׁר הֵלֵךְ רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַחֵץ בַּחֲמֵי טַבְרִיא, הֵלֵךְ עִמּוֹ חוֹתְנוֹ וְיוֹסֵף אֶת גּוּפוֹ בְּשִׁמְן זֵית לְרַפָּא אֶת פְּצָעָיו. כְּאֲשֶׁר רָאָה רַבִּי פִּנְחָס אֶת פְּצָעֵי חָתְנוֹ, לֹא יָכַל לְהִתְאַפֵּק מִבְּכִי, כִּי נִתְמַלֵּא רַחֲמֵנוֹת עָלָיו, וְדַמְעוֹתָיו יָרְדוּ עַל גּוּף חָתְנוֹ, וְכֵאֲשֶׁר נִפְלוּ דַמְעוֹתָיו שְׁמְלוּחִין הֵן כְּמִי מְלַח, הִרְגִישׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן עֲקִיצַת הַדַּמְעוֹת בַּמְּקוֹם הַפְּצָעִים וַיִּכְאֵב לוֹ. שָׁאל רַבִּי שְׁמַעוֹן אֶת חוֹתְנוֹ: "עַל מַה חוֹתְנִי תִבְכֶּה?", וַיַּעֲנֶהוּ רַבִּי פִּנְחָס: בּוֹכָה אֲנִי עַל צַרְתָּךְ וּמְכַאֲבָךְ, וְאוֹי לִי שְׂרָאִיתִיךָ בְּכָךְ!", וַיֹּאמֶר אֵלָיו רַבִּי שְׁמַעוֹן: "לֹא כֵן חוֹתְנִי! כִּי אִם אֲשֶׁרֶיךָ שְׂרָאִיתְנִי בְּכָךְ, שְׁאִלְמָלֵא לֹא רָאִיתְנִי בְּכָךְ לֹא מִצָּאָתְךָ בִּי תוֹרָה כָּל כָּךְ". הִדְבֵּר יְדוּעַ כִּי טָרַם שְׁנַפְרָד רַבִּי שְׁמַעוֹן אֶל הַמַּעֲרָה, כְּשֶׁהָיָה רַבִּי שְׁמַעוֹן מְקַשֶּׁה קוֹשִׁיא בְּלִמּוּדָם, הָיָה רַבִּי פִּנְחָס מְתַרְץ לוֹ שָׁנִים עֲשָׂר תְּרוּצִים. וְאַחַר כֵּךְ

